

[Glistrup]

er 54½ mio. kr. værd, når den rent faktisk bliver handlet til 46½ mio. kr.? Hvorfra ved man så, at den er 54½ mio. kr. værd?

Socialistisk Folkeparti siger, at det kan man jo spørge hr. Stavad, og hvem der nu ellers sidder af kloge mennesker inde i ligningsrådet, om, og så kan man få en bindende forhåndsbesked, hvor disse kloge mennesker inde i ligningsrådet siger: Denne ejendom er 54½ mio. kr. værd. Det var selvfølgelig noget værd, hvis hr. Stavad og hans kolleger tog deres tegnebog op og sendte 54½ mio. kr. til manden, der spurgte. Men det gør de ikke, de bare sidder i deres pavelige stilling og udslynger disse banduller ex cathedra: Denne ejendom er 54½ mio. kr. værd, du skal beskattes ganske forfærdeligt, hvis du nu sælger den til 46½ mio. kr.

Rent faktisk kommer disse sager jo i de fleste tilfælde op ved, at man sælger en ejendom til 46½ mio. kr., muligvis ud fra deisen, at går den, så går den – og den går som oftest. Men så i 1 ud af 20 sager, eller hvor meget det er, kommer skattemyndighederne rendende og siger: Nej, denne ejendom var 54½ mio. kr. værd – stadig væk uden selv at betale de 54½ mio. kr., men kun ud fra, at den selv siger, at sådan er det nu engang.

Derfor var partiet Venstre faktisk ganske fornuftigt, dengang det i maj 1903 fik fastlagt den regel, som gik ud på, at hvis man vil tilsidesætte en indgået handel, så skal man fra den, der vil tilsidesætte den, føre bevis for, at der ligger en gave i den disposition, der er foretaget. Og så er det afgørende ikke nogle tilfældige ejendoms-vurderinger, og om det er 15 pct. mere eller mindre, eller om det er et specialtilfælde eller ej.

Nu skal efter skatteloven – og det er den, der gælder og ikke disse ligningsvejledninger og andre forsøg på at lave naturlægegering med alverdens kvaksalverier på vores skattelovgivning, det er loven, der gælder – den, der påstår, at værdien er en anden, bevise, at der var tale om en gave. Det kan selvfølgelig også føre ud i situationer, der er mindre tiltrækkende, men det er i hvert tilfælde bedre.

Når skatteministeren brugte ordet »rimelig« og den konservative ordfører brugte udtrykket »retssikker«, så eksisterer de begreber ikke på dette område. Det kan de kun gøre, hvis man ophæver indkomstskatten totalt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 181:

Forslag til lov om ændring af færdselsloven. (Hastighedsgrænser).

Af Nør Christensen (CD) m.fl.
(Fremsat 30/1 90).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Justitsministeren (Torben Rechendorff, fg.):**

CD's lovforslag indebærer en forhøjelse af den generelle hastighedsgrænse på motorveje fra 100 km i timen til 120 km i timen og en forhøjelse på motortrafikveje uden niveauskæring, dvs. uden krydsende veje, fra 80 km i timen til 100 km i timen.

Der er i det store og hele tale om en genfrem-sættelse af et lovforslag fra folketingsåret 1988-89, som ved tredje behandling her i Tinget den 2. juni 1989 kun opnåede støtte fra medlemmer af Centrum-Demokraterne og Fremskridtspartiet.

Det er ikke nogen hemmelighed, at regeringspartierne ikke er enige om det rimelige i de hastighedsgrænser, vi har i dag. Jeg tænker i den forbindelse navnlig på den tilladte hastighed på motorveje. Denne uenighed kom også klart til udtryk ved behandlingen af det tilsvarende lovforslag sidste år, og det var baggrunden for, at de tre regeringspartier dengang valgte samlet at gå imod forslaget. Den parlamentariske situation er som bekendt uændret siden da, og det er regeringspartiernes syn på disse spørgsmål også.